

ורד ריבקין

שלושה שירים

פרידה

על כנפיה אניח את שיטוטי
ואשקט כדי להאיץ את מעופה.

ביום הראשון
אצא מן העולם כמו אל מרפסת
לבדק במפות סמונים מדיקים
של הארץ בקטנות הנכונה.

לא אמצמץ כדי לבדק אם ראיתי אמת
או בדיה; העין יפה לא למעשים אלא לחרטה.
העולם, כמו החלום, אוהב את המגע;
אם אהיה רחוקה מספיק – אגע.

אבל הכנף אינה מפספסת דבר
ודבר לא מעכב אותה.

השומעים

באזני יללת הזאבים ואנחת השומעים.
אנו שנותרנו חיים, כדי להשמע מגיבים
מלא פינו מלא להיות.

לְמַדָּה אוֹתֵי הַשָּׁמַשׁ
וְהַמַּיִם הַזֹּרְמִים בְּזִכְוֹתָהּ:
יֹתֵר מֵהַקְּפֹאֹן הָעֵתִיק
וְלֹא יִהְיֶה יָם לְטִבְעֵ בּוֹ.

מִתְחַלֶּה נְגִזְרָה עָלֵינוּ חֲרֻשׁוֹת;
אֵין הֶחָבוּשׁ מְתִיר עֲצָמוֹ
רַק צוֹעֵק בְּלִבּוֹ שִׁיפְשִׁיר הַיָּם.

בְּרִכִּים

שׁוֹשְׁנִים לְעֵטֵר אֶת בְּרִכֵּי הַנוֹפְלוֹת
וּמַיִם לְשֵׁטֶף אֶת הַקּוֹצִים;
בְּמָקוֹם לְהַחֲשֹׁף, נִשְׁמָטֶת הַכֶּתֶף.

כֶּתֶף רַחְבּוֹת, זְרוּעוֹתָיו נְחֻמָּה;
בֵּינֵינוּ מִפְּרִיד הַמִּבְּטֵ הַפּוֹתָהּ.
הַחַיִּים, הַחַיִּים, לְהַקִּיף אוֹתָם.

זְרוּעוֹתָיו מְשַׁקְרוֹת – בְּתוֹכָן יִתְחַבְּאוּ
חַיִּלִּים לְמֵאוֹת. הוּא מַחְבִּיא אוֹתָם לְיוֹם מְלַחְמָה
הַכֶּתֶפִים מוֹבְסוֹת לְהַכְּנֵעַ לְבָאוֹת.